

kelijke bijdragen tot de biologische wetenschappen, die voor de heilkunde gewichtig zijn, bij de toekenning der medaille in aanmerking genomen worden.

2. De stukken kunnen zoowel door den schrijver zelf als door anderen worden ingezonden. In het laatste geval geeft de commissie den schrijver daarvan kennis. Indien deze niet binnen een maand schriftelijk van zijn goedkeuring doet blijken, worden zijn geschriften buiten beoordeeling gelaten. Manuscripten kunnen anoniem met verzegelde naambriefjes worden ingezonden.

3. De medaille wordt slechts verleend aan personen, die hoogstens gedurende veertien jaren den titel van arts of doctor dragen, te rekenen van den datum van den eerst verkregen titel.

4. Het praeadvies der commissie zal aan de leden vóór de algemeene vergadering gedrukt worden toegezonden.

5. Wanneer meer dan één schrijver de bekroning wordt waardig geacht, wordt over de toewijzing der medaille tusschen hen geloot.

De commissie vestigt de aandacht op de in „regel” 3 genoemde bepaling, waardoor de mededinging tot de jongere geleerden wordt beperkt. Zij spoort dezen aan vooral niet na te laten hun werk in te zenden. Alleen wanneer allen, die in aanmerking komen voor de bekroning, mededingen, wordt het aan het Genootschap mogelijk, den waardigste te bekronen en aan de TILANUS-medaille in onze instellingen bij voortdoring de plaats te verzekeren, welke haar door de stichters der medaille werd toegedacht.

Zij wijst met nadruk op art. 2 der statuten en op punt 1 der „regelen”, waarin het gebied, waarop zich verhandelingen, die tot bekroning recht geven, mogen bewegen, als zéér ruim is omschreven. Ook blijkt uit dezelfde voorschriften, dat nog onuitgegeven handschriften, evenzeer als reeds verschenen werken — met uitzondering van proefschriften — voor mededinging in aanmerking komen.

H. BURGER, Amsterdam.

A. A. HIJMANS VAN DEN BERGH, Rotterdam.

O. LANZ, Amsterdam.

ONBLOEDIGE VERGROOTING VAN DE CONJUGATA VERA.

Als de *obstetrische ligging* wordt veranderd in WALCHER's positie, hoeveel verlengt dan de conjugata vera?

TJEBENK WILLINK heeft, ter beantwoording van deze vraag, blijkbaar EDGAR, Practice of obstetric bldz. 870 geraadpleegd. Daar staat: „According to WALCHER, the conjugate is increased from 8.5 tot 13 mM.. FOTHERGILL estimates the average difference between the conjugata in the lithotomy position and the same measurement in the WALCHER's position as 9.3 mM. I measured series of cases from among the waiting women in the lithotomy position with moderate flexion of the thighs and than in the hanging WALCHER posture. The increase in the true conjugata varied from 0.635 to 1.27 cM.

WALCHER mat eerst „bei mässig erhöhtem Oberkörper (mit) die Kniee so

weit als möglich gegen den Leib herauf (ge)halten". Daarna in „Hängelage”.

Als gemiddeld verschil vond hij $\frac{9+13+8+8+13+8+8}{7}$ mM. (Comptes ren-

dus van het Amsterdamsche Congres blz. 276).

TJEENK WILLINK leest uit het bovenstaande, dat die cijfers de toeneming in WALCHER'S ligging, m. a. w. het verschil tusschen de conjugata vera in obstetrische ligging en die in WALCHER'S positie, te kennen geven!

Ik zie tusschen bovenstaande cijfers en de gemiddelden door BRU en BONNAIRE gevonden volmaakte overeenstemming. WALCHER'S ligging, geforceerd, vergroot de conjugata vera 5 mM.; steensneeligging verkleint haar 5 mM. *Vershil 1 cM.* Het zal trouwens, behalve TJEENK WILLINK, weinigen bevreemden, dat de bewegelijkheid in de bekkengewrichten en dus de veranderlijkheid der conjugata vera bij weer slap geworden kraamvrouwenlijken minstens even groot blijkt te zijn als bij levende zwangeren.

De toenemingen van de conjugata vera door TJEENK WILLINK met behulp van het lendenkussen verkregen zijn $\frac{1}{2}$ en $\frac{3}{4}$ cM. Ik vermeld ook nu — en met genoegen — de grootste toeneming; de logica toch van de al te bescheiden tegenwerping („ $\frac{3}{4}$ is niet juist, want ik vond slechts eens $\frac{3}{4}$ cM.”) ontsnapt mij. Volgens genoemde onderzoekers zijn deze toenemingen dus even groot als, of zelfs grooter dan de vergrotingen door een geforceerde WALCHER'S ligging. Had nu voor dit opmerkelijke feit, gunstiger nog dan zijn eigen verwachting, geen verklaring moeten worden gezocht? Hadden wellicht de betreffende vrouwen geweldig bewegelijke bekkengewrichten?

Het antwoord van collega TJEENK WILLINK bevat de blijken, dat het mij niet is mogen gelukken mijn meening omtrent de aangeroerde punten, ook voor hem, duidelijk te formuleeren. Een herhaalde poging daartoe zal ik echter voorloopig niet ondernemen. Om te slagen zou ik nog onmisverstaanbaarder moeten zijn, dan EDGAR in de aangehaalde uitspraak is geweest — daar zie ik geen kans toe. Het antwoord van collega TJEENK WILLINK maakt bovendien den drang tot zulk pogen niet groot. Ik meen dat de billijkheid meebrengt, dat hij, *die tegenwoordig was bij het meten van het effect van den lordose-invloed van de beschreven staande houding*, verklaart, waarom hij het noodig oordeelde mij de lordose-invloed in elken stand te doen ontkennen. Zoolang hij dit nalaat, mag hij mij doen verkondigen, wat hij verkiest.

TJEENK WILLINK'S baringsgeschiedenissen wekten in bijzondere mate mijn belangstelling. Ik vertrouw, dat zij de verwezenlijking van het denkbeeld, om door *langdurige* vergrooting der conjugata vera de baring bij het platte bekken te vergemakkelijken, zullen bevorderen. Om nu de vergrooting van de conjugata vera zoo lang mogelijk van duur te doen zijn, acht ik het aanbevelenswaardig de barende tijdens het ontsluitingstijdsperk de aangeduide staande houding te doen aannemen. Wordt het noodig de barende te doen liggen, dan is de tijd gekomen voor de ligging met het lendenkussen of voor een andere positie, die veroorlooft langdurig de conjugata te verlengen.

Haarlem, 31 Januari 1910.

C. JONGES.